

ČÁST PRVNÍ

POSUZOVÁNÍ VLIVŮ NA ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

HLAVA I

POSUZOVÁNÍ VLIVŮ NA ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ V ČESKÉ REPUBLICE

Díl 1

Úvodní ustanovení

§ 1

Předmět úpravy

(1) Zákon v souladu s právem Evropské unie¹⁾ upravuje posuzování vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví (dále jen „posuzování vlivů na životní prostředí“) a postup fyzických osob, právnických osob, správních orgánů a územních samosprávných celků (obcí a krajů) při tomto posuzování.

(2) Posuzování vlivů na životní prostředí podléhá v tomto zákoně vymezené záměry a koncepce, jejichž provedení by mohlo závažně ovlivnit životní prostředí.

(3) Účelem posuzování vlivů na životní prostředí je získat objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí, popřípadě opatření podle zvláštních právních předpisů, a přispět tak k udržitelnému rozvoji společnosti.^{1b)}

¹⁾ Směrnice 2001/42/ES Evropského parlamentu a Rady ze dne 27. června 2001 o posuzování vlivů některých plánů a programů na životní prostředí.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. prosince 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/52/EU ze dne 16. dubna 2014, kterou se mění směrnice Rady 2011/92/EU o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí.

^{1b)} Zákon č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů.

K hlavě I dílu 1

Hlava I zákona upravuje posuzování vlivů na životní prostředí, a to v podobě strategické (SEA) a projektové (EIA). Díl 1 vymezuje předmět zákona, dále rozsah projektového i strategického posuzování a základní pojmy definované pro účely tohoto zákona.

K § 1

Úvodní ustanovení zákona se vztahují na posuzování strategické i projektové a kromě § 1, upravujícího předmět zákonné úpravy, sem náleží i § 2, stanovující rozsah posuzování, a § 3, vymezující základní pojmy. Po dlouhou dobu nebyla úvodní ustanovení výrazně měněna – až zákon č. 39/2015 Sb., účinný od 1. 4. 2015, resp. zákon č. 326/2017 Sb., účinný od 1. 11. 2017, doplnily do § 3 několik nových pojmů.

K odst. 1

Prostřednictvím komentovaného zákona jsou do českého právního řádu převzaty požadavky obsažené v SEA směrnici a v EIA směrnici. Zákon nicméně není pro tyto právní předpisy EU výlučným transpozičním předpisem – požadavky SEA směrnice jsou pro koncepce v oblasti územního plánování uvedeny též ve stavebním zákoně (hlava III – nástroje územního plánování), požadavky EIA směrnice jsou v menší míře uvedeny ve stavebním zákoně (např. účastenství v řízení), správním řádu (např. náležitosti rozhodnutí) či v soudním řádu správním (např. žalobní legitimace). S problematikou SEA i EIA úzce souvisí rovněž tzv. naturové hodnocení (posuzování), které je na úrovni EU upraveno v čl. 6 odst. 3 a 4 směrnice o stanovištích (92/43/EHS) – vnitrostátní úprava tohoto institutu je uvedena v § 45h a 45i zák. o ochraně přírody a krajiny.

V poznámce pod čarou jsou aktuálně uvedeny oba relevantní prameny unijního práva, tj. SEA směrnice (2001/42/ES) i EIA směrnice (2011/92/EU), s tím, že u EIA směrnice je doplněna i její změna (revize) z roku 2014 (2014/52/EU). SEA směrnice doposud novelizována nebyla.

Pojem „posuzování vlivů na životní prostředí“ je legislativní zkratkou pro „posuzování vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví“ a takto je třeba jej v celém textu zákona vnímat – ostatně vyjadřuje to i rozsah posuzování podle § 2 (srov. zde slova „vlivy na obyvatelstvo a veřejné zdraví“).

V odstavci 1 je dále vyjádřeno, že zákon je normou hmotněprávní (upravuje posuzování vlivů na životní prostředí, tj. například rozsah a způsob posuzování) i procesní (upravuje postup zde uvedených subjektů při tomto posuzování, tj. například lhůty pro podávání vyjádření, podklady pro vydání stanoviska apod.).

K odst. 2

Komentované ustanovení je zásadní z hlediska vymezení předmětu zákona a podrobuje procesu posuzování vlivů na životní prostředí pouze ty záměry a koncepce, které mají či mohou mít závažné vlivy na životní prostředí. K dosažení tohoto účelu zvolil zákon pro oblast SEA i EIA po vzoru práva EU kombinaci dvou režimů, které lze označit jako obligatorní a fakultativní.

Obligatorní režim spočívá ve vymezení okruhu aktivit, které budou vždy předmětem posuzování – od samého začátku je u nich tedy jisté, že posuzování bude probíhat. Vzhledem k jejich strategickému významu pro rozhodování veřejné správy (v případě koncepcí), resp. k jejich velikosti či způsobu provedení (například kapacitou záměru či použitými technologiemi – v případě záměrů) se u nich má ze zákona (*ex lege*) za to, že v souvislosti s jejich implementací, resp. realizací nastanou závažné vlivy na životní prostředí. V oblasti EIA je okruh těchto záměrů vymezen v § 4 odst. 1 písm. a) a v návaznosti na to v příloze č. 1 kategorii I. Pro oblast SEA je vymezení koncepcí, které budou vždy posuzovány v procesu SEA, uvedeno v § 10a odst. 1 písm. a).

Fakultativní režim se projevuje v tom, že zákon v případě některých dalších koncepcí a záměrů, resp. jejich změn umožňuje, aby u nich nejprve bylo provedeno, zda v konkrétním případě budou mít závažné vlivy na životní prostředí, a to na základě zákonem stanovených kritérií. Toto zjišťování se označuje jako screening, a pokud se v rámci něho dospěje k závěru, že koncepce či záměry, resp. jejich změny mohou mít v konkrétním případě významný vliv na životní prostředí, budou rovněž předmětem posuzování. V opačném případě se u nich posuzování provádět nebude. Okruh záměrů a jejich změn podléhajících screeningu je upraven v § 4 odst. 1 [zejména v písmenech b) a c)] a v návaznosti na to v příloze č. 1 kategorii II. V případě koncepcí a jejich změn se jedná o § 10a odst. 1 písm. b) a c). Pro záměry i koncepce shodně platí, že screening je prováděn v rámci tzv. zjišťovacího řízení, resp. tvoří jednu z forem zjišťovacího řízení (srov. blíže komentář k § 7 odst. 1 a 2).

Slova „v tomto zákoně vymezené záměry a koncepce“ odkazují na definice obou pojmů uvedené v § 3. Co se záměrů týče, ze znění § 3 písm. a) vyplývá, že do působnosti zákona nespádají pouze záměry vymezené v příloze č. 1, ale též záměry jiné, konkrétně takové, které podle stanoviska orgánu ochrany přírody vydaného podle zákona o ochraně přírody a krajiny mohou samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti. Obdobně to platí i v případě koncepcí [viz § 10a odst. 1 písm. a) *in fine*]. Hodnocení důsledků koncepcí a záměrů na evropsky významné lokality a ptačí oblasti ve smyslu § 45h zák. o ochraně přírody a krajiny (tzv. naturové hodnocení) se jako součást procesu

SEA nebo EIA provádí tehdy, pokud orgán ochrany přírody ve svém stanovisku k návrhu koncepce nebo záměru nevyloučí významný vliv na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti.

U záměrů, resp. koncepcí nezahrnutých do režimu zákona, neprobíhá specializovaná procedura posuzování vlivů na životní prostředí. To však neznamená, že u nich aspekty ochrany životního prostředí nejsou nijak zvažovány – požadavky složkových předpisů se zde samozřejmě aplikovat budou a opatření na ochranu životního prostředí budou zajišťována zejména prostřednictvím závazných stanovisek a jiných správních úkonů dotčených orgánů (srov. např. § 12 zák. o ochraně přírody a krajiny – souhlas orgánu ochrany přírody k zásahu do krajinného rázu, § 17 vodního zákona – souhlas vodoprávního úřadu k některým stavbám, zařízením nebo činnostem).

K odst. 3

Odstavec 3 vyjadřuje účel posuzování vlivů na životní prostředí v obou jeho formách, tj. posuzování projektového i strategického. Zákon č. 326/2017 Sb. z tohoto ustanovení vypustil větu, podle níž je „objektivní odborný podklad“ jedním z podkladů v řízeních podle zvláštních právních předpisů – tato věta totiž nepřesně implikovala, že by se ustanovení o účelu mělo vztahovat pouze na posuzování projektové. Obecnější účel podpory udržitelného rozvoje zmíněný na konci věty byl doplněn novelou transponující do zákona požadavky SEA směrnice (zákon č. 93/2004 Sb.) – i v tomto případě se ale pravidlo vztahuje k oběma podobám posuzování vlivů na životní prostředí, tj. k SEA i EIA. Trvale udržitelný rozvoj společnosti je definován v § 6 zák. č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, jako takový rozvoj, který současným i budoucím generacím zachovává možnost uspokojovat jejich základní životní potřeby a přitom nesnižuje rozmanitost přírody a zachovává přirozené funkce ekosystémů.

Podle čl. 2 odst. 2 směrnice EIA může být posuzování vlivů na životní prostředí zahrnuto do povolovacích řízení již existujících v členských státech, nebo pokud taková řízení neexistují, do jiných řízení nebo do řízení, která mají být zavedena pro dosažení souladu s cíli této směrnice. Směrnice EIA tedy způsob, resp. fázi začlenění EIA do vnitrostátních povolovacích řízení výslovně neupravuje a v této otázce ponechává členským státům manévrovací prostor. Judikatura Soudního dvora EU zde nicméně nastavila určité mantinely týkající se zejména systému několikastupňového, resp. vícefázového povolovacího řízení, což je ve vztahu k systému povolovacích procesů pro záměry spadající do režimu EIA model existující ve většině členských zemí (viz zejména rozsudky SDEU C-201/02, C-290/03, C-508/03 a C-215/06).

Charakteristickým rysem české právní úpravy EIA jak podle komentovaného zákona, tak i podle předchozí právní úpravy (zákon č. 244/1992 Sb.), účinné od roku 1992, je, že tento proces je samostatnou procedurou, která předchází povolovacím procesům podle jiných předpisů (zejména územnímu či stavebnímu řízení podle stavebního zákona, ale v závislosti na typu záměru půjde i o řízení podle horních či jiných předpisů) a není jejich součástí. Stejně tak je pro EIA od samého počátku právní úpravy na území ČR (1992) charakteristická oddělenost i v kompetenční oblasti – zatímco vedení procesu EIA zajišťují orgány životního prostředí (Ministerstvo životního prostředí nebo krajské úřady, resp. v letech 1992–2001 okresní úřady), samotné povolovací řízení vedou orgány jiné (stavební úřady, báňské úřady apod.). Částečné prolomení procesní oddělenosti EIA od povolovacích řízení představoval v letech 2007–2015 stavební zákon se svou úpravou souběžného vedení EIA s částí procesu pořizování regulačního plánu (§ 61 a násl.), resp. částí územního řízení (§ 91), nicméně tato úprava byla zákonem č. 93/2015 Sb. s účinností od 1. 4. 2015 zrušena.

Zákon č. 225/2017 Sb. (šlo o rozsáhlou novelu stavebního zákona a současně celé řady dalších předpisů) zavedl s účinností od 1. 1. 2018 pokročilejší formu propojení procesu EIA s povolovacími procesy podle stavebního zákona, a to úpravou dvou typů řízení, jejichž součástí je EIA (tzv. spojená řízení) – územního řízení s posouzením vlivů na životní prostředí (územní řízení s EIA) a společného územního a stavebního řízení s posouzením vlivů na životní prostředí (společné řízení s EIA). Stavebník je nicméně oprávněn zvolit si, zda integrovaného modelu využije, či nikoli. Větší část pravidel pro výše uvedené nové typy řízení je upravena přímo ve stavebním zákoně – v případě územního řízení s EIA jde o § 94a a násl., v případě společného řízení s EIA § 94q a násl. Další pravidla jsou uvedena v komentovaném zákoně, zejména v jeho nově vloženém § 10.

V případě procesu SEA i EIA je pod slovy „objektivní odborný podklad“ nutno vnímat stanovisko jakožto výsledek procesu, ale rovněž všechny podklady, informace a vyjádření, které byly v procesu posuzování získány a z nichž stanovisko vychází (srov. např. § 9a odst. 3 věta první, uvádějící stanovisko jako podklad pro vydání rozhodnutí, a § 9b odst. 5, který konkretizuje další podklady, z nichž správní orgán příslušný k vedení navazujícího řízení při svém rozhodování v tomto řízení vychází).

Postup příslušných úřadů při posuzování vlivů na životní prostředí je postupem orgánů moci výkonné, resp. orgánů územních samosprávných celků při výkonu působnosti v oblasti veřejné správy; stanovisko podle § 9a (stanovisko EIA) i podle § 10g (stanovisko SEA) je podřaditelné pod kategorii tzv. jiných správních úkonů podle části čtvrté správního řádu (srov. rozsudek NSS 7 As 16/2015-76, kde je navíc vyjádřena nutnost podrobit rozhodnutí o zrušení

stanoviska EIA soudnímu přezkumu, neboť má vliv na právní sféru toho, kdo měl na vydání přezkoumávaného stanoviska EIA zájem nebo dal k jeho vydání podnět). Na základě § 177 odst. 1 a 2 spr. řádu se tedy na postup příslušných úřadů při posuzování vlivů na životní prostředí budou aplikovat základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v části první hlavě II správního řádu (§ 2 až 8) a ustanovení části čtvrté správního řádu (§ 154 až 158).

V oblasti EIA nicméně došlo od 1. 4. 2015 k významnému posunu, neboť zákon č. 39/2015 Sb. změnil právní formu stanoviska EIA na závazné stanovisko podle § 149 spr. řádu. Stanovisko EIA jakožto objektivní odborný podklad je tak závazné pro výrokovou část rozhodnutí a správní orgán příslušný k vedení navazujícího řízení jej musí v plném rozsahu zohlednit, tj. bez možnosti uvážení, které podmínky do svého rozhodnutí převezme a které nikoli (srov. k tomu § 10 odst. 4 ve znění do 31. 3. 2015). Ostatní podklady hodnotí správní orgán příslušný k vedení navazujícího řízení podle své úvahy (§ 50 odst. 4 spr. řádu).

Právní forma stanoviska SEA se novelou nezměnila, toto stanovisko má nadále podobu tzv. jiného správního úkonu podle části čtvrté správního řádu.

Zákon č. 39/2015 Sb. současně vypustil z § 23 tehdejší odstavec 12, podle něhož se na řízení podle komentovaného ustanovení tohoto zákona nevztahoval správní řád, pokud sám zákon nestanovil jinak (tak tomu bylo a je pouze v případě rozhodnutí o udělení, prodloužení a odejmutí autorizace, srov. § 19 odst. 11). Po účinnosti správního řádu z roku 2004 bylo toto ustanovení zavádějící, neboť přestože posuzování vlivů na životní prostředí nebylo a není správním řízením, aplikují se zde základní zásady činnosti správních orgánů a ustanovení části čtvrté správního řádu.

Související ustanovení:

§ 2 – rozsah posuzování, § 3 – základní pojmy (zejména pojmy „záměr“, „koncept“, „navazující řízení“ a „posouzení vlivů záměru na životní prostředí“), § 4 – předmět EIA, § 7 – zjišťovací řízení (EIA), § 9a – závazné stanovisko EIA, § 9b a násl. – navazující řízení, § 10 – spojená řízení pro stavební záměry, § 10a – předmět SEA, § 10d – zjišťovací řízení (SEA), § 10g – stanovisko k návrhu konceptu, § 11 – předmět mezistátního posuzování, § 20 – výkon státní správy, příloha č. 1

Související předpisy:

§ 50, § 149, § 154 a násl. spr. řádu, – § 45h, § 45i zák. o ochraně přírody a krajiny, – § 6 zák. č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, – § 34, § 40, § 53, § 92, § 115 stavebního zákona, – § 28 horního zákona, – § 13 odst. 7 zák. o integrované prevenci, – § 14 zák. o odpadech, – § 11 a násl. zák. o ochraně ovzduší

Související legislativa EU:

čl. 1, čl. 3 odst. 1 SEA směrnice, – čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 1 a 2 EIA směrnice

§ 2 Rozsah posuzování

Posuzují se vlivy na obyvatelstvo a veřejné zdraví a vlivy na životní prostředí, zahrnující vlivy na živočichy a rostliny, ekosystémy, biologickou rozmanitost, půdu, vodu, ovzduší, klima a krajinu, přírodní zdroje, hmotný majetek a kulturní dědictví, vymezené zvláštními právními předpisy²⁾ a na jejich vzájemné působení a souvislosti. Vlivy na biologickou rozmanitost se posuzují se zvláštním zřetelem na evropsky významné druhy, ptáky a evropská stanoviště¹⁵⁾.

- ²⁾ Například zákon č. 44/1988 Sb., zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 17/1992 Sb., zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů (zákon o ochraně ovzduší).
- ²⁾ Například zákon č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů.
- ¹⁵⁾ § 3 odst. 1 písm. o) a p) a § 5a odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů.

K § 2

Jednou ze základních odlišností posuzování vlivů na životní prostředí od většiny ostatních nástrojů ochrany životního prostředí je komplexnost jeho rozsahu. Ekonomické aktivity člověka – ať už mají podobu strategického dokumentu, nebo již konkrétního projektu – se zde totiž posuzují v celé své šíři, z hlediska všech dopadů, a to jak na životní prostředí, tak rovněž na veřejné zdraví.

Posuzování vlivů na životní prostředí je legislativní zkratkou pro posuzování vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví (srov. § 1 odst. 1). V rámci posuzování

strategického i projektového se tedy posuzují vlivy na faktory, které zákon dělí do dvou skupin – 1. obyvatelstvo a veřejné zdraví, 2. životní prostředí (s dále uvedeným výčtem jeho složek).

Veřejným zdravím je „zdravotní stav obyvatelstva a jeho skupin. Tento zdravotní stav je určován souhrnem přírodních, životních a pracovních podmínek a způsobem života“ (§ 2 odst. 1 zák. o ochraně veř. zdraví). Protože vlivy na obyvatelstvo jsou v komentovaném ustanovení zmíněny samostatně, je třeba mít za to, že se posuzují nejen vlivy na zdravotní stav obyvatelstva, ale i další aspekty (např. sociálně-ekonomické vlivy apod.).

Definici pojmu „životní prostředí“ podává § 2 zák. č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, podle kterého je jím „vše, co vytváří přirozené podmínky existence organismů včetně člověka a je předpokladem jejich dalšího vývoje. Jeho složkami jsou zejména ovzduší, voda, horniny, půda, organismy, ekosystémy a energie“. Vlivy na životní prostředí ve smyslu komentovaného ustanovení zahrnují vlivy na zde uvedené složky (faktory), tj. živočichy a rostliny, ekosystémy, biologickou rozmanitost, půdu, vodu, ovzduší, klima, krajinu, hmotný majetek a kulturní dědictví. Zákon zde formou poznámky pod čarou odkazuje na právní předpisy, které tyto složky vymezují a obsahují konkrétní nástroje ochrany. V porovnání s definicí pojmu „životní prostředí“ podle zákona č. 17/1992 Sb. jde o poněkud širší pojetí, neboť v komentovaném ustanovení jsou mezi vlivy na životní prostředí řazeny i vlivy na hmotný majetek a kulturní památky. Samozřejmě platí, že tyto vlivy se posuzují z hlediska environmentálního, nikoli z hledisek jiných (např. ekonomických). Soudní dvůr EU v této souvislosti judikoval, že posuzování vlivů na životní prostředí ve smyslu čl. 3 EIA směrnice nezahrnuje posuzování vlivů dotčeného záměru na hodnotu hmotného majetku; majetkové újmy jsou nicméně v rozsahu, v němž jsou přímými hospodářskými důsledky vlivů veřejného nebo soukromého záměru na životní prostředí, pokryty cílem ochrany sledovaným touto směrnicí (C-420/11).

Zákon č. 326/2017 Sb. doplnil mezi posuzované faktory biologickou rozmanitost s tím, že vlivy na ni se mají posuzovat se zvláštním zřetelem na druhy v zájmu EU [tzv. evropsky významné druhy, § 3 odst. písm. p) zák. o ochraně přírody a krajiny], druhy ptáků, kteří volně žijí na evropském území členských států EU [tzv. volně žijící ptáci, § 5a odst. 1 zák. o ochraně přírody a krajiny], a přírodní stanoviště v zájmu EU [tzv. evropská stanoviště, § 3 odst. písm. o) zák. o ochraně přírody a krajiny]. Pojem „biologická rozmanitost“ definuje Úmluva o biologické rozmanitosti (č. 134/1999 Sb.) jako variabilitu všech žijících organismů včetně, mezi jinými, suchozemských, mořských a jiných vodních ekosystémů a ekologických komplexů, jejichž jsou součástí; zahrnuje

různorodost v rámci druhů, mezi druhy i mezi ekosystémy. Z hlediska komentovaného zákona lze biologickou rozmanitost chápat jako jednu z klíčových hodnot, která by mohla být (v měřítku lokálním, regionálním i nadregionálním) koncepcí, resp. záměrem dotčena. V rámci SEA a EIA jsou v této souvislosti hodnoceny zájmy týkající se zachování diverzity zejména druhů a reprodukční kapacity ekosystémů včetně jejich vnitřních vazeb jako základního životního zdroje a také zájmy týkající se zachování diverzity ekosystémů.

Preventivní a také horizontální (průřezový) charakter posuzování vlivů na životní prostředí je pak v závěru věty první ještě zdůrazněn v tom, že toto posuzování nehodnotí dopady koncepce či záměru na jednotlivé složky životního prostředí jednotlivě, nýbrž na jejich vzájemné ovlivňování, působení a souvislosti. Jde tedy o posuzování interakcí a vazeb mezi jednotlivými složkami, které je projevem vzájemné propojenosti ekosystémů i snahy zabránit přenášení znečišťování (v širším smyslu i poškozování) z jedné složky na složku jinou.

Poměrně širokým rozsahem posuzování je v konkrétních případech ovlivněno i vymezení dotčeného území, potažmo dotčených územních samosprávných celků a dotčených orgánů. Rozsah posuzování se dále přímo promítá nejen do zákonem stanovených náležitostí dokumentů zpracovávaných v rámci procesů SEA i EIA (zejména přílohy č. 3, 3a, 4, 7 a 9), ale také do kritérií zjišťovacího řízení (přílohy č. 2 a 8) a náležitostí stanoviska EIA (příloha č. 6).

Související ustanovení:

§ 1 – předmět zákona, § 3 – základní pojmy (zejména pojem „dotčené území“, „dotčený územní samosprávný celek“ a „dotčený orgán“), § 5 – způsob EIA, § 10b – způsob SEA, § 12 – způsob mezistátního posuzování, § 19 – autorizace, přílohy

Související předpisy:

§ 2 odst. 1 zák. o ochraně veř. zdraví, – § 2 zák. č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, – § 3, § 5a zák. o ochraně přírody a krajiny, – § 2 lesního zákona, – § 1 zák. o ochraně z. p. f., – § 2 horního zákona, – § 2 vodního zákona, – § 2 zák. o ochraně ovzduší, – § 2 zák. č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči

Související legislativa EU:

čl. 3 EIA směrnice